

(Kort bemærkning).

Riishøj (SF):

Jeg kan godt formulere det sådan, at man skal være medspiller for at sikre en hævelse af kvaliteten af de danske ulandsleverancer, så de opfylder målsætningen i dansk ulandspolitik. Om Industrirådets plan, som jo er meget luftig, lever op til det, vil jeg nok sætte kritiske spørgsmålstejn ved. Det lyder, som om man vil have en pose penge, og så vil man gå i gang, uden at der er det modspil, som er nødvendigt fra Danidas side. Men det kan vi jo diskutere videre i debatten om den videre ulandspolitik.

Og så til fru Hanne Severinsen. Den sammenligning mellem problemerne i Østlande, som går fra diktatur til demokrati, og ulande, der gør det, er egentlig meget relevant. Der er helt klare lighedstræk i det, der sker, og flere af de lande har jo helt klart nogle af de samme overgangsproblemer.

Jeg har overhovedet ikke indføjet diskussionen om Burkina Faso. Jeg har, som hr. Jørgen Estrup også var inde på, direkte nævnt Namibia og Zambia – der kan bestemt også tilføjes Nicaragua – lande, som man bør kunne udnevne til samarbejdslande. Når man tænker på, at man øjeblikkelig går ind og støtter andre lande, som er i en utrolig vanskelig overgangsproces, som de østeuropæiske lande er, som også begår fejl på mange måder, man går aktivt ind med støtte med det samme for at konsolidere demokratiet, så bør man også kunne gøre det i lande som Namibia, Zambia og Nicaragua og også i en række andre tredjeverdenslande, hvor der er en positiv udvikling, og hvor vilkårene er væsentlig vanskeligere, end de er i de østeuropæiske lande.

Det var den argumentation, jeg fremførte. Man kan ikke have én holdning til den ene region og så en helt anden i en anden region bare på grund af et ønske om at flytte penge fra ulande til Østlande.

Pia Kjærsgaard (FP):

Når vi taler om den fremtidige fordeling af ulandsbistanden, er Fremskridtspartiets holdning helt klar. Økonomisk bistand til ulande er ikke noget, det offentlige skal blande sig i; det skal derimod være en privat sag for den enkelte dansker, om man vil give støtte til sådan et formål. Vi synes med andre ord, det er forkert, at man bruger tvangsinddrevne skatteydermidler til at give støtte til ulandene.

Gennem årene er der jo talrige eksempler på, at det offentlige overhovedet ikke magter den opgave. Pengene bliver gang på gang smidt ud af vinduet, uden at der er nogen, der har fået gavn af disse mange penge.

Særlig omkring forskellige Danidaprojekter har der været grund til kritik, hvilket Rigsrevisionen da også tidligere har peget på, og hvilket udenrigsministeren også har måttet tage til efterretning. Det skete bl.a. i en udtalelse fra ministeren den 18. oktober 1991 udsendt gennem Danida. Forholdet drejer sig om Rigsrevisionens beretning om Fonden for Udvikling af Landdistrikterne i Kenya, som siden 1974 har modtaget støtte fra Danmark. I udtalelsen siger ministeren: »Rigsrevisionens beretning fremdrager en række uregelmæssigheder om misbrug ved RGF-projektet. De er alle kendt af Danida, som løbende har fulgt projektet på stedet.«

Denne udtalelse råber simpelt hen til himlen. Hvis Danida i forvejen har kendt til de ting, som Rigsrevisionen kritiserer, hvorfor i alverden har man så ikke fået gjort noget ved forholdene? Hvorfor er der ikke skredet ind? Hvorfor har man ikke fået maksimal udnyttelse af ulandsmidlerne?

Senere i den samme udtalelse siger udenrigsministeren: »Rigsrevisionen finder, at der er givet utilstrækkelig orientering til de bevillende myndigheder i Danmark om risikoen ved projektet. Der er udsendt advarselssignaler, men det kan naturligvis altid diskuteres, om de har været tilstrækkelig klare. Det hænger bl.a. sammen med manglende beviser på uregelmæssigheder. Med den viden, vi har i dag, ville advarslerne nok have været skarpere. På den baggrund har jeg nu instrueret Danida om at skærpe opmærksomheden omkring risikovurderingerne i fremtidige ansøgninger til Finansudvalget.«

Her har vi altså et eksempel på – og det er blot et ud af mange – at Danida åbenbart opfatter sig som en stat i staten, idet organisationen ikke orienterer om risici. Noget sådant er simpelt hen at udvise foragt over for skatteydernes penge.

Hertil kommer, at regeringen ustandselig leder julemand på skatteydernes regning. Nu vil man give Egypten en renterabat på næsten 1 mia. kr. på landets gæld til Danmark. Samtidig vil man bruge 27 mia. kr. på at renovere halv-